

Το “*Something that Should Have Remained Hidden Has Come to Light*” είναι ένα φωτογραφικό βιβλίο για το Digitaria, τον ανεξάρτητο οίκο μόδας με έδρα την Αθήνα που δημιουργήθηκε από την Ελευθερία Αράπογλου. Στη μέχρι τώρα πορεία του, ο οίκος έχει διαμορφώσει μια ιδιοσυγκρασιακή, ισχυρή σχεδιαστική ταυτότητα και έχει υιοθετήσει πρακτικές καλλιτεχνικής δράσης και διάδρασης τις οποίες ακολουθεί με χαρακτηριστική συνέπεια. Το βιβλίο συγκεντρώνοντας αποκλειστικά φωτογραφίες του Γιώργου Μαυρόπουλου για το Digitaria, φέρνει στο φως το αποτέλεσμα μιας τέτοιας μακροχρόνιας, σταθερής, δημιουργικής συνεργασίας - ενδεχομένως της πιο καθοριστικής για τον οίκο - που ξεκινάει από την πρώτη συλλογή του (2009) και φτάνει μέχρι σήμερα (2021).

Καθεμία από τις πενήντα ανδρικές και γυναικείες συλλογές Digitaria έχει τα δικά της δημιουργικά και τεχνικά γνωρίσματα. Με σημείο εκκίνησης μια πρωτότυπη σύλληψη που αποτυπώνεται στον τίτλο της (*Dystopia, Tramontane, My outer skin, Parenthesis* κ.α.), κάθε συλλογή είναι μια σπουδή σε κάποια όψη της τέχνης της δημιουργίας ρούχων και στην αισθητική της εποχής. Σε αυτές τις αναζητήσεις το πατρόν αποτελεί απαρέγκλιτα το πρωτογενές μέσο έκφρασης και είναι αυτό που διαφοροποιεί αισθητά τις συλλογές μεταξύ τους, παράλληλα με πειραματισμούς σε τεχνικές, τεχνοτροπίες και υλικά· φορέματα με αρχιτεκτονικούς όγκους (*Dystopia*), ρούχα με μία ραφή που στροβιλίζονται γύρω από το σώμα (*Tramontane*), χειροποίητες επεμβάσεις πάνω στο ύφασμα (*What, Where*). Υπάρχει, όμως, σε όλες τις συλλογές, και μια ξεκάθαρη σχεδιαστική γραφή. Οι έντονες, συχνά γεωμετρικές, σιλουέτες, οι ανεπαίσθητες διαχωριστικές γραμμές μεταξύ ανδρικών και γυναικείων ρούχων, η υψηλή ποιότητα της κατασκευής, η προσήλωση στη λεπτομέρεια και η αποστασιοποίηση από εφήμερες τάσεις είναι τα μόνιμα σημεία αναφοράς της σχεδιάστριας. Και φυσικά η διάθεση που φέρει και μεταδίδει - εσωτερική, ανήσυχη, δυναμική.

Ο χώρος δράσης του Digitaria εκτείνεται πέρα από τα αυστηρώς εννοούμενα όρια της μόδας. Οι εναλλακτικοί τρόποι παρουσίασης μέσω εικαστικών δράσεων, έργων βίντεο και εγκαταστάσεων, τα Digitaria Collective (μικρές θεματικές συλλογές σε συνεργασία με εικαστικούς, γραφίστες, συνθέτες) αλλά και οι ευρύτερες δημιουργικές συνέργειες έχουν λειτουργήσει όλα αυτά τα χρόνια ως οργανικό κομμάτι της ζωής και της ταυτότητας του οίκου. Αποτελούν πρακτικές δημιουργίας και προβολής που βρίσκονται στον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ μόδας και τέχνης, υπηρετώντας τες αμφότερες με την ίδια ένταση και αφοσίωση.

Σε αυτόν τον ενδιάμεσο χώρο τοποθετούνται και οι φωτογραφίες του βιβλίου. Με οδηγό τη σχεδιαστική ιδέα, αλλά ιδωμένη και νοηματοδοτημένη μέσα από το δικό του πρίσμα, ο Μαυρόπουλος απαθανατίζει. τις συλλογές Digitaria για 13 συνεχόμενα χρόνια. Η ροπή και των δύο στις πιο εσωτερικές, συχνά σκοτεινές όψεις της

‘*Something that Should Have Remained Hidden Has Come to Life*’ is a photo book celebrating Digitaria, the independent fashion house based in Athens and founded by Eleftheria Arapoglou. In its 13-year-long course, the house has formed an idiosyncratic and powerful brand identity and has incorporated inter-arts collaborations which it follows with characteristic consistency. The book collects the work of photographer Yiorgos Mavropoulos for Digitaria, thus reflecting the result of a long standing and unswerving creative cooperation — perhaps the most defining for the house — from its first collection (2009) to the book’s publication (2021).

Every one of the 50 men’s and women’s collections bears its own creative and technical features. Starting off with an original concept reflected on its title (*Dystopia, Tramontane, My Outer Skin, Parenthesis* etc.), each collection is a study on some aspect of dress-making and on the aesthetics of its time. In this search, patternmaking is, unfailingly, the primary means of expression and the element that noticeably differentiates the collections, along with the experimentation on techniques, styles and materials· dresses with architectural volumes (*Dystopia*), snugly confining, one-seam garments swirling around the body (*Tramontane*), fabric manipulations (*What, Where*). However, these collections, also, exhibit a discernible design identity. Pronounced, often geometric, silhouettes, thin dividing lines between menswear and womenswear, high quality execution, attention to detail and detachment from ephemeral trends are the designer’s constant reference points· as is the mood she wears and shares –inward, restless, dynamic.

Digitaria’s field of action extends beyond the strictly delineated boundaries of fashion. The alternative ways of presentation through performances, videos and installations, the ‘Digitaria Collective’ (capsule collections in collaboration with visual artists, graphic designers and composers), as well as wider creative partnerships have, all these years, acted as an organic part of the house’s life and identity. They comprise practices of creation and promotion lying in the space between fashion and art, serving both with equal intensity and focus.

It is in this in-between space that the photographs of this book are to be placed. Taking the concept as a starting point and guide, but revisiting and redefining it through his prism, Mavropoulos has been immortalizing the designer’s work for thirteen consecutive years. Their predilection for the inner, sometimes, darker aspects of life and creation, their search for the poetic in clothing and their indifference towards some of the most prevailing conventions of fashion photography constitute the common ground of their artistic expression.

Black-and-white photos taken in natural settings or at the studio, analogue or digital, with the contribution of just a few or quite many people, on a minimal or no budget. Many of them were taken at the Digitaria premises, at Exarcheia, either in the backyard or in the

ζωής και της δημιουργίας, η αναζήτηση του ποιητικού στο ρούχο και η αδιαφορία τους για μερικές από τις επικρατέστερες συμβάσεις της φωτογραφίας μόδας αποτελούν τον κοινό τόπο της καλλιτεχνικής τους έκφρασης.

Φωτογραφίες ασπρόμαυρες, τραβηγμένες είτε σε φυσικό σκηνικό είτε σε στούντιο, αναλογικά ή ψηφιακά, με την συμβολή λιγότερων ή περισσότερων συντελεστών, με μικρό ή μηδαμινό προϋπολογισμό. Πολλές από αυτές έχουν τραβηχτεί στο ατελιέ του Digitaria στα Εξάρχεια, είτε στην αυλή είτε στο εσωτερικό του, κάποιες άλλες στο στούντιο του φωτογράφου. Υπάρχουν συλλογές που ταξίδεψαν με τον φωτογράφο και το μοντέλο στην Πελοπόννησο, στο Παρίσι, στο Τόκιο και φωτογραφήθηκαν σε ασπρόμαυρο φιλμ χωρίς παραγωγή και πλήρη δημιουργική ομάδα. Άλλες είναι πάλι το αποτέλεσμα οργανωμένης συλλογικής προσπάθειας. Στους πολλούς συνεργάτες, φίλους και υποστηρικτές του Digitaria μέσα στα χρόνια, οι φωτογραφίες αυτές γεννούν αναμνήσεις και υποδηλώσεις. Για τους υπόλοιπους αποτελούν τεκμήριο μιας αυτόνομης, ασυμβίβαστης δημιουργικής πορείας με τη δική της ταυτότητα και κληρονομιά στην ελληνική μόδα.

Το “*Something that Should Have Remained Hidden Has Come to Light*” είναι, όμως, πάνω από όλα ένα αυθυπόστατο φωτογραφικό βιβλίο υπό την καλλιτεχνική επιμέλεια του Hope. Η συνεισφορά του πολύπλευρου αυτού καλλιτέχνη, που πέρα από τις άλλες ιδιότητες του έχει υπάρξει φίλος, συνεργάτης και κοντινός παρατηρητής της διαδρομής του Digitaria, είναι καθοριστική· με τη ματιά του προστίθεται ένα ακόμα επίπεδο ανάγνωσης στα ρούχα και τις φωτογραφίες και αποκαλύπτεται ένας νέος χώρος, κρυμμένων έως τώρα, συγκινήσεων και εκπλήξεων.

showroom; some at the photographer’s place. There are collections that travelled with the photographer and the model to the Peloponnese, to Paris, to Tokyo, and were shot on black and white film with no production or a full creative team. Some others, are the result of a well-planned collective effort. To the many collaborators, friends and supporters of Digitaria, these photographs generate memories and connotations. To the rest, they are a token of an independent, unpromising creative course bearing its unique identity and legacy in Greek fashion.

But above all else, ‘Something that Should Have Remained Hidden Has Come to Life’ stands on its own as a photo book thanks to the creative direction of Hope. This versatile artist, who has been a friend, partner and close observer of Digitaria’s development, has made a decisive contribution to this project· his unique angle adds one more layer to the reading of the clothes and the photos and offers a new site for previously concealed emotions and surprises.